

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2674/23
17.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија др Драгице Попеску, председника већа, Зорице Ђаковић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Светлана Стојковић Обрадовић из Београда, ул. Рада Неимара бр. 9, против тужене ББ из Београда, ул. Гоце Делчева бр. 15, чији је пуномоћник адвокат Миленко Малешевић из Београда, Рушањ, ул. Ослобођења бр. 77, ради стицања без основа, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П. 1408/16 од 24.11.2022. година, исправљена решењем Вишег суда у Београду П.1408/16 од 11.05.2023. године, у седници већа одржаној дана, 17.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене ББ из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П бр. 1408/16 од 24.11.2022. године, исправљена решењем Вишег суда у Београду П 1408/16 од 11.05.2023. године, у делу става првог изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу исплати новчани износ од 60.750 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П бр. 1408/16 од 24.11.2022. године исправљена решењем Вишег суда у Београду П 1408/16 од 11.05.2023. године, у преосталом делу става првог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ из ..., да туженом АА из ..., на досуђени износ од 60.750 евра, исплати камату по стопи Европске централне банке, почев од 19.03.2007. године до 24.12.2012. године, а почев од 25.12.2012. године па до коначне исплате, законску затезну камату по стопи прописаној Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П бр. 1408/16 од 24.11.2022. године, исправљена решењем Вишег суда у Београду П 1408/16 од 11.05.2023. године, у преосталом делу става првог изреке, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена ББ из ..., да тужиоцу АА из ..., исплати новчани износ од 20.000 конвертибилних марака са каматом по стопи Европске централне Банке, почев од дана 23.05.2007. године, до 24.12.2012.

године, а почев од 25.12.2012. године до коначне исплате законску затезну камату по стопи прописаној Законом о затезној камати, све у динарској противвредности, у року од 15 дана од дана пријема писменог отпраквa пресуде.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П бр. 1408/16 од 24.11.2022. године исправљена решењем Вишег суда у Београду П 1408/16 од 11.05.2023. године, у преосталом делу става првог изреке којим је обавезана тужена ББ из ... да тужиоцу АА из ..., исплати износ од 6.750 евра, са припадајућом законском затезном каматом почев од 23.05.2007. године, до коначне исплате, као и у ставу четвртом изреке и у том делу се предмет враћа том суду на поновно суђење.

Образложење

Побијаном пресудом Вишег суда у Београду П бр. 1408/16 од 24.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиоцу исплати новчани износ од 67.500 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом каматом почев од дана 19.03.2007. године па до коначне исплате, као и новчани износ од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом каматом почев од дана 23.05.2007. године па до коначне исплате, а које је тужена стекла без правног основа, све у року од 15 дана. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ досуђен ставом другим изреке пресуде од 10.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од 04.5.2007. године, закључно са 22.05.2007. године. Ставом трећим изреке одбијен је компензациони приговор истакнут од стране тужене. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена да исплати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 657.850,00 динара, у року од 15 дана.

Решењем Вишег суда у Београду П 1408/16 од 11.05.2023. године, исправљена је пресуда Вишег суда у Београду П бр. 1408/16 од 24.11.2022. године, у ставу другом изреке, други ред, тако што после речи “ставом”, а пре речи “изреке”, уместо погрешно означене речи “другим”, правилно уноси “првим”, док у преосталом делу пресуда остаје неизмењена

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу побијајући је у ставу првом, трећем и четвртом изреке, из свих законом прописаних разлога.

Апелациони суд у Београду испитао је првостепену пресуду у границама законских овлашћења прописаних одредбом члана 386. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 и 55/14) и нашао да је жалба тужене делимично основана.

Побијана пресуда у потврђујућем делу није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су у сродничком

односу, а тужилац је на основу специјалног пуномоћја од 26.02.2007. године, овереног пред Другим општинским судом у Београду под Ов бр. 5102/2007 дана 08.03.2007. године, опуномоћио овде тужену да може у његово име и за његов рачун потписати и оверити код суда, као продавац, уговор о купопродаји непокретности - двособног стана број 5, у поткровљу породичне стамбене зграде к.п. бр. ..., у ул. ... По+П+2+Пк+галерија, описаном у А листу на кат. парцели број ... у ЗКУЛ број ... КО ..., чији је он земљишнокњижни власник и овластио је да у његово име прими укупну купопродајну цену на руке или на свој рачун и да у његово име отвори динарски и девизни рачун и располаже средствима на рачунима, као и да обави све остале неопходне радње у циљу реализације наведене купопродаје. Тужилац је специјалним пуномоћјем од 30.04.2007. године, овереном пред Трећим општинским судом у Београду Ов бр. 7843/2007 од 04.05.2007. године, опуномоћио овде тужену да може у његово име и за његов рачун потписати и оверити код суда, као продавац, уговор о купопродаји непокретности - стана бр. 16 у ул. ... у ..., чији је она власник са 1/1 удела, као и да је овде тужена овлашћена да у његово име прими укупну купопродајну цену на руке или на свој рачун и да у његово име отвори динарски и девизни рачун и расположе средствима на рачунима, као и да обави све остале неопходне радње у циљу реализације наведене купопродаје, посебно је овлаштивши да у његово име да хипотекарну изјаву у вези са предметном некретнином, уколико се новчана средства, ради исплате уговорене купопродајне цене, обезбеђују путем кредита. Тужена је у име и за рачун овде тужиоца са ВВ закључила уговор о купопродаји стана тужиоца бр. 5 у ул. ..., који је оверен од стране Другог општинског суда у Београду под Ов бр. 3461/07 од 19.03.2007. године, да би затим од 67.500 евра, које је примила на име продаје стана, дана 23.03.2007. године, на своје име купила два стана у сивој фази који се налазе у ул. ..., и то за 34.000 евра, стан бр. 17, површине 42 м² на другом спрату зграде, по основу уговора о купопродаји непокретности закљученог са ГГ, овереном од стране Другог општинског суда у Београду под Ов бр. 3314/07 од 23.03.2007. године, а за износ од 496.000,00 динара, стан бр. 4, површине 31 м², у приземљу зграде, на основу уговора о купопродаји непокретности закљученог са ДД, овереном од стране Другог општинског суда у Београду под Ов бр. 3313/07 од 23.03.2007. године. Након тога, дана, 23.05.2007. године, тужена је на основу специјалног пуномоћја од 30.04.2007. године, које јој је дао тужилац, које је оверено пред Четвртим општинским судом у Београду под Ов бр. 7843/07 од 04.05.2007. године, у име и за рачун тужиоца закључила уговор о купопродаји стана овде тужиоца који се налази у ... у ул. ... са ЂЂ из ..., да би задржала за себе 20.000 конвертибилних марака, које је примила на име продаје стана. Пресудом Првог основног суда у Београду К бр. 6363/13 од 29.03.2016. године, оптужена ББ оглашена је кривом што је у периоду од 26.02.2007. године, па до дана подношења оптужног акта 24.08.2013. године, у Београду, у стању урачунљивости, свесна свог дела и желећи његово извршење, свесна да је њено дело забрањено, заступајући имовинске интересе АА и старајући се о његовој имовини, злоупотребила дата јој овлашћења, у намери да тиме себи прибави имовинску користи, односно да оштети овде тужиоца чије је имовинске интересе заступала и о чијој имовини се старала, па је делом прибавила имовинску корист у износу који прелази 1.500.000,00 динара и истовремено проузроковала штету овде тужиоцу, тако што је на основу специјалног пуномоћја од 26.02.2007. године, које је дао овде тужилац (Ов бр. 5102/07 од 19.03.2007. године) у име и за његов рачун, са ВВ закључила уговор о купопродаји тужиоцевог стана бр. 5 у ул. ... (уговор Ов бр. 3461/07

од 19.03.2007. године), да би затим од 67.500 евра које је примила на име продаје стана ВВ, дана 23.03.2007. године, на своје име купила два неведена стана у сивој фази у ул. ..., за 34.000 евра, стан бр. 17 површине 42 м² на другом спрату, на основу уговора закљученог са ГГ (Ов бр. 3314/07 од 23.03.2007. године) и за 496.000,00 динара, стан бр. 4, у приземљу зграде површине 31 м², на основу уговора закљученог са ДД (Ов бр. 3313/07 од 23.03.2007. године), да би након тога 23.05.2007. године, на основу специјалног пуномоћја од 30.04.2007. године које јој је дао тужилац (Ов бр. 7843/07 од 04.05.2007. године) у његово име и за његов рачун, са ЂЂ из ..., закључила уговор о купопродаји стана тужиоца у ... у ул. ..., а онда задржала за себе 20.000 конвертибилних марака које је примила на име те продаје стана, као и новац добијен од продаје претходно купљеног стана бр. 17 у ул. ..., а који стан је дана, 25.03.2008. године, на основу уговора о купопродаји непокретности, овереног од стране Другог општинског суда у Београду под Ов бр. 4965/08 од 25.03.2008. године, продала ЕЕ за 46.500 евра, тако да је продајом наведена два тужиочева стана и куповином два стана на своје име, као и задржавањем новца добијеног од продаје станова тужиоца прибавила себи имовинску користи која прелази 1.500.000,00 динара и истовремено тужиоцу, чије је имовинске интересе заступала и о чијој се имовини старала, проузроковала штету чиме је извршила кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 3. у вези става 1. Кривичног закона. На основу налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатријске струке др Зорана Ђурића и др Цветина Урошевића од 05.09.2017. године, тужилац може бити странка у поступку, за шта је способан, јер зна и разуме какве су последице овог спора, позитивне и негативне и способан је да изда пуномоћје свом адвокату у овом спору, разуме улогу пуномоћника и схвата значај и последице давања пуномоћја. Према изјашњењу судског вештака др Зорана Ђинђића суд је утврдио да је вештак мишљења да се инвалидитет тужиоца односи на његову радну, а не на пословну способност, да тужилац има флуктирајућу постојаност пажње, али не у том степену да не би могао да рачуна и схвата вредности које се изражавају бројевима и да разликује заштиту својих имовинских интереса од других послова, да није ментално конфузан. На основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијку област, обављеном у две варијанте које се међусобно разликују по периодима, с обзиром на ставове парничних странака када је тужена помагала тужиоцу, по првој варијанти за период од 09.08.2005. до 18.05.2013. године, како је тужена определила период помоћи тужиоцу, њени трошкови су 3.914.936,50 динара, а по другој варијанти за период од 09.08.2005. године, до 19.03.2007. године, како је тужилац определио као евентуални период помоћи тужене њему, износе 1.021.496,45 динара. У трећој варијанти налаза која је заснована на резултатима утврђеним у поступку вештачења, приказано је стање трошкова како их је тужена определила у укупном износу од 7.728.191,24 динара, према ставкама наведеним на стр. 21 и 22 налаза, који се односе на плаћање закупа адвокатске канцеларије тужиоца и трошкове инфостана, телефона и струје, пореза и доприноса. У поступку вештачења је утврђено да је почев од 24.06.2006. године тужилац остварио пензију, а од 07.02.2008. године, право на новчану накнаду за помоћ и негу. Према изјашњењу судског вештака економско - финансијке струке од 26.09.2022. године, налаз представља тачан доказ само уколико се утврди да је тужена плаћала ове рачуне, јер је из садржине достављених рачуна утврђено да сви гласе на тужиоца АА, као уплатиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је сагласно

одредби чл. 210, 214, 336. и 341. ЗОО, нашао да је тужбени захтев тужиоца основан, пошто је суд у парничном поступку у смислу одредбе члана 13. ЗПП, у погледу постојања кривичног дела и кривичне одговорности учиниоца, везан за правноснажну пресуду кривичног суда којом се оптужени оглашава кривим. Према приложеној пресуде кривичног суда тужена је злоупотребом поверења тужиоца у својству његовог пуномоћника, прибавила за себе протиправну имовинску корист тако што је новац који је добијен продајом његовог стана у ..., задржала за себе, док је од новца добијеног од продаје стана тужиоца у ..., купила за себе два стана у ..., а касније један од тих станова продала ЕЕ, а новац задржала за себе, на који начин је дошло до преласка имовине овде тужиоца у имовину овде тужене, за који прелаз није било правног основа, јер је реч о кривичном делу које не може бити законит основ стицања имовине тужене. Како је иста без правног основа присвојила део имовине тужиоца у износу од 67.500 евра и 20.000 конвертибилних марака, првостепени суд је применом одредбе члана 210. ЗОО донео одлуку као у ставу првом изреке пресуде. Усвојен је захтев тужиоца и за исплату 10.000 евра, као противвредност 20.000 конвертибилних марака, као и за исплату законске затезне камате на досуђене износе, применом одредбе члана 214. ЗОО и то на износ од 67.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, почев од 19.03.2007. године (као дана када је закључен уговор о продаји стана у ул. ...) и када је наведени износ стечен без правног основа од стране тужене, која је била несавесна, а на износ од 10.000 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, законску затезну камату почев од 23.05.2007. године (као дана када је закључен уговор о продаји стана у ... када је наведени износ стечен без правног основа од стране тужене, која је била несавесна).

Одбијен је, као неоснован, компензациони приговор тужене за износ трошкова оспособљавања стана тужиоца за становање од 40.832,54 евра и осталих трошкова које је наводно, имала због тужиоца, све у смислу одредбе члана 341. тачка 2. ЗОО, имајући у виду да је бесправно задржала новац од продаје тужиоцевих станова, а што је неспорно утврђено у кривичном поступку вођеном против ње, у коме је донета осуђујућа пресуда К бр. 6363/13 којом је оглашена кривом јер је злоупотребила овлашћење тужиоца, па је одлучено као у ставу трећем изреке побијане пресуде. Осим тога, тужена током поступка, све до закључења главне расправе, није доказала да је имала трошкове око издржавања тужиоца, а што произилази из налаза и мишљења судског вештака економско - финансијске струке, који, између осталог, наводи да достављени налаз представља тачан доказ само уколико суд утврди да је до наведених плаћања од стране тужене дошло, те да примања тужиоца нису разматрана приликом утврђених евентуалних давања тужене. Тужилац није доказала ни наводе да је имала велике трошкове у вези са негом тужиоца, као и на име улагања у његов стан, а нарочито да се због тога задужила у износу од 11.000 евра, код другарица, јер тужилац није имао приходе.

Оцењујући наводе жалбе тужене, овај суд налази да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право и за своју одлуку дао јасне и довољне разлоге у потврђујућем делу, које у свему, као правилне, прихвата и овај суд.

Наиме, тужена је злоупотребила пуномоћја која јој је дао тужилац и супротно

датим овлашћењима, новац добијен продајом његовог стана у ... у износу од 20.000 конвертибилних марака, задржала за себе, док је од новца добијеног од продаје стана тужиоца у ... у ул. ..., као његов пуномоћник, купила себи два стана у ул. ..., сада број ..., у ... (стан бр. 4 и 17с), с тим што је стан бр. 17 касније продала ЕЕ, а новац задржала за себе, такође, без правног основа. Имајући у виду да је у првостепеном поступку несумњиво утврђено да је задржала део купопродајне цене у износу од 60.750 евра (износ купопродајне цене од 67.500 евра, умањен за износ капаре од 6.750 евра), првостепени суд је правилно применио одредбу члана 210. ЗОО, те обавезао тужену да тужиоцу врати наведени износ, док је правилно одбио компензациони приговор тужене у смислу члана 431. тачка 2 ЗПП, јер не може престати пребијањем потраживање ствари или вредности ствари које су дужнику биле дате на чување, или на послугу или које је дужник узео бесправно или их бесправно задржао, а што је тужена учинила са новцем тужиоце од продаје станова. Такође, на околност висине трошкова које је наводно учинила за тужиоца, иста није ни применом правила о терету доказивања, за своје тврдње суду пружила доказе да је имала трошкове око неге тужиоца, јер до закључења главне расправе није приложила ниједан рачун, нити признаницу за плаћене трошкове.

Стога су неосновани наводи жалбе да је првостепени суд неосновано у целисти одбио њен компензациони приговор, иако је пружала помоћ тужиоцу, водила његове послове, плаћала му рачуне, подносила захтев за пензију, већ је обавезана да тужиоцу врати целокупан износ, те је суд погрешно применио одредбу члана 341. ЗОО, јер новац, наводно, није бесправно задржала, пошто јој је тужилац дао право да истим располаже, што је и чинила. Међутим, тужена је од тужиоца добила овлашћење у пуномоћју да у његово име прими укупну купопродајну цену на руке или на свој рачун и да у његово име отвори динарски и девизни рачун и расположе средствима на рачунима, као и да обави све остале неопходне радње у циљу реализације наведене купопродаје станова, те је очигледно да је овлашћење да располаже новцем било у циљу отварања рачуна и куповине стана на име тужиоца, док је тужена извршила кривично дело злоупотреба поверења из члана 216. став 3. у вези става 1. КЗ, бесправно присвојивши износе добијене на име продаје тужиоцевих станова. Стога потраживање тужиоца у смислу одредбе 341. тачка 2. ЗОО не може престати пребијањем.

Неосновани су наводи жалбе тужене да имајући у виду налаз и мишљење вештака финасијске струке тужена не дугује тужиоцу. Наиме, из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, произлази да постоји трошак туженен само уколико суд утврди да је до наведених плаћања од стране тужене дошло, те како да тужена као доказ за своје наводе не прилаже ниједан рачун, нити признаницу о плаћању трошкова тужиоца, правилно је првостепени суд одбио компензациони приговор, као неоснован, правилном применом правила о терету доказивања.

Неосновани су наводи жалбе туженог да је произвољна тврдња тужиоца да није причинио штету на стану, јер је до експлозије плинске боце дошло случајно, те да суд из непознатих разлога није користио налаз вештака Радослава Маричића, који је у складу са правилима струке и иде у корист компензационог приговора. Наиме, између парничних странака није било спорно да је дана 18.05.2013. године, дошло до пожара у

стану у коме је живео тужилац а који је купљен на име тужене, од тужиочевог новца. Међутим, како нема доказа да је тужена платила било какво опремање тог стана, пре пожара, као и реновирање истог након пожара, при чему је првостепени суд дао разлоге зашто није користио извештај о вештачењу са анализом и мишљењем судског вештака за област архитектуре, Радослава Маричића, достављен од стране тужене дана, 07.10.2019. године, сматрајући да није од значаја за овај поступак, јер није доказано да је износ за завршетак радова у стану, као и за санирање пожара, платила тужена, док околност коју вештак наводи да је пожар изазвао тужилац, суд сматра ирелевантном, пошто се ради о вештаку за област архитектуре и грађевинарства, а не заштите од пожара, с тим да тужиочева одговорност за тај пожар претходно није утврђена.

Како се ни другим наводима жалбе тужене не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, овај суд је на основу одредбе члана 390. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, одлучујући о камати на досуђени износ од 60.500 евра, првостепени суд је погрешно применио материјално право.

Наиме, тужени је у обавези да тужиоцу на досуђени износ главног дуга од 60.750 евра, исплати камату по стопи Европске централне банке почев од 19.03.2007. године, до 24.12.2012. године. Имајући и виду да је одредбом члана 4. Закона о затезној камати ("Службени гласник РС", бр. 119, који је ступио на снагу 25.12.2012. године), прописано да се стопа затезне камате из члана 2. овог закона, на износ дуга који гласи у еврима, утврђује на годишњем нивоу, у висини референтне каматне стопе Европске централне банке, на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена, то је тужена у обавези да тужиоцу, почев од 25.12.2012. године, на досуђени износ главног дуга од 60.500 евра, плати законску затезну камату по стопи утврђеној Законом о затезној камати.

Надаље, одлука из става првог изреке којом је тужиоцу на име стицања без основа досуђен износ у еврима, не може се прихватити као правилна и законита, јер је заснована на погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 394. ЗОО прописано је да када обавеза има за предмет своту новца, дужник је у обавези да исплати онај број новчаних јединица на који обавеза гласи, осим кад закон одређује што друго. Тужиља је закључила уговор о продаји тужиочевог стана у ... и без правног основа задржала износ купопродајне цене од 20.000 конвертибилних марака, али тужилац није био овлашћен да изврши једнострану конверзију тог износа у евре, већ је овлашћен да од тужене по основу стицања без основа потражује новчани износ у оној валути у којој га је тужена бесправно присвојила. Имајући у виду да захтев за исплату новчане обавезе која гласи на одређени износ новчаних јединица у еврима, садржи у себи и захтев за исплату одговарајућих новчаних јединица у конвертибилним маркама, Апелациони суд у Београду је обавезао тужену да тужиоцу на име стицања без основа исплати 20.000 конвертибилних марака, на који износ је тужиоцу досудио и камату по стопи Европске централне банке за период од 23.05.2007. године, до 24.12.2012. године, а за период од 25.12.2012. године, затезну камату по стопи прописаној Законом о затезној камати.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 394. тачка 4. ЗПП, одлучено је као у ставу другом и трећем изреке.

Међутим, у преосталом делу става првог изреке, у односу на тужиоцу досуђени износ од 6.750 евра (износ добијен на име капаре приликом продаје стана тужиоца у ул. ...), првостепена пресуда се не може сматрати правилном и законитом, јер је у том делу захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из одредбе члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, јер не садржи јасне разлоге о битним чињеницама.

Према одредби члана 7. став 2. ЗПП, суд утврђује све чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева. Према одредби члана 8. истог закона, суд по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка, одлучује које чињенице ће узети, као доказане. Закон о парничном поступку прихвата слободну оцену доказа, као једно од начела које суду омогућује да одлучује на основу свог слободног уверења, али то уверење мора проистећи из савесне и брижљиве оцене доказа и резултата целокупног поступка. Слободно судијско уверење ограничено је изведеним доказима и оценом доказа која мора да се креће у границама логичног размишљања и закључивања. Обавеза је суда да на одговарајући начин образложи и на који начин је утврдио релевантне чињенице, јер слободна оцена доказа не дозвољава произвољност, арбитрарност и слободно закључивање, већ, напротив, садржајну и суштинску анализу и оцену сваког доказа по његовој унутрашњој вредности и узајамној вези са другим доказима или утврђеним чињеницама. Стога је суд дужан да у образложењу своје одлуке јасно изнесе на основу којих доказа је утврдио да су одређене чињенице истините или да нису. Из стања у списима произлази да је тужилац у свом исказу навео да је примио капару од продаје стана у ул. ... и да је тај новац дао туженој да би купила други стан за њега. Из исказа тужене произилази да је тужилац капару узео и потрошио и да није тачно да јој је капару дао. Првостепени суд је поклонио веру исказу тужиоца у делу у коме је навео да је износ капаре коју је примио дао туженој, док туженој није поклонио веру, при чему овај суд налази да је првостепени суд дао само паушалну оцену исказа парничних странака на ове околности, будући да тужилац за своје наводе да је износ добијен од капаре предао туженој, не прилаже признаницу којом се то потврђује, због чега побијана пресуда у овом делу има недостатака због којег се не може испитати, па је морала бити укинута у том делу.

У поновном поступку првостепени суд ће отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка на које му је указано овим решењем и на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применити материјално право и донети нову и на закону засновану одлуку.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка, у смислу члана 165. став 3. ЗПП, јер иста зависи од коначног исхода спора.

Из наведених разлога, на основу одредбе члана 391. ЗПП одлучено је као у ставу четвртом изреке.

**Председник већа-судија
др Драгица Попеску, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић